

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3942/04
08.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије 463-02-0137/00 од 9.4.2004. године, са заинтересованим лицем, ГП "ББ", у предмету грађевинског земљишта, у нејавној седници већа, одржаној дана 8.2.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије број 463-02-0137/00 од 9.4.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Одељења за имовинско-правне послове општине Палилула број 463-373/95 од 10.5.2000. године, којим је одбијен захтев ГК "ББ" и тужиоца за обустављање поступка, покренутог пред првостепеним органом ради регулисања имовинско-правног статуса права коришћења земљишта на катастарској парцели наведеној у диспозитиву тог решења. У ставу II првостепеног решења утврђено је да је ГК "ББ" корисник градског грађевинског земљишта на катастарској парцели наведеној у том ставу решења по основу својине на стамбеном објекту - породичне стамбене зграде П+1 у Улици __. У ставу III истог решења констатовано је да је ГК "ББ" измирила обавезе накнаде за уређење катастарске парцеле чији је корисник, као и накнаду према ранијим корисницима земљишта на наведеној парцели. У ставу IV истог решења констатовано је да се заинтересована лица могу обратити надлежном суду у посебном поступку за накнаду потраживања. У ставу V истог решења стоји да по правоснажности истог оно представља извршни наслов за упис промене у јавним књигама о евиденцији непокретности и правима на њима пред надлежним органима.

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа, тужилац истиче да исто нема никаквог смисла, ни потпоре у Закону о општем управном поступку, како у погледу странака у поступку, тако и стварне надлежности за решавање овог проблема, а такође ни у погледу примене материјалних прописа. Наводи да је оспорено решење донето уз бројне повреде закона и поступка, те да је поступак спроведен и окончан првостепеним решењем, иако је ГК ББ повукао захтев. Указује на то да се тужени орган неосновано позива на члан 18. Закона о грађевинском земљишту, који регулише сасвим другу материју, те да је у ставу III првостепеног решења првостепени орган констатовао да је ГК "ББ" измирио своје обавезе за накнаду земљишта, а у ставу IV је упутио заинтересована лица да се за накнаду обратe надлежном суду. Даље истиче да се неосновано у првостепеном и у другостепеном решењу тврди да урбанистичко-технички услови бр. 2016/65 од 27.5.1967. године нису мењани, те у прилог својој тврдњи прилаже доказе - допис општине Палилула бр. 04-7340/2 од 9.5.1967. године, као и конкретну измену, сачињену на копији урбанистичког плана бр. 2016/65 и уговор закључен између "ББ" и Градског фонда за стамбену изградњу бр. 3698/1 од 28.5.1965. године. Наводи да је оспорено решење донето на апсолутно искривљеним чињеницама, па предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Заинтересовано лице није дало одговор на тужбу, иако му је иста, према повратници у списима, уредно уручена 23.11.2004. године.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

По разматрању списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из образложења првостепеног и оспореног решења произлази да је ГК ХК "Комтрап" из Београда писменим захтевом бр. 31/5 од 3.11.1995. године покренуо поступак за изузимање катастарске парцеле бр. 1402 ради укњиже стамбеног објекта 1439, а на основу грађевинске и употребне дозволе. У списима не постоји наведени захтев ГК "ББ", већ само захтев Народне банке Југославије - Завода за обрачун и плаћање - Централне Београд 50 број 5/2-20 од 1.11.1999. године, којим се обраћа првостепеном органу са захтевом да јој поступи првостепеном решењем о коришћењу земљишта КП са КО ВР. У списима не

захтевом да јој достави правноснажно решење о изузимању земљишта кп. аа ко вв. у списима не постоји ни примерак жалбе тужиоца, изјављене на првостепено решење, као ни одговор на тужбу ГК "ББ" на које се позива тужени орган у оспореном решењу. Решавајући по жалби тужиоца, тужени орган је донео оспорено решење, којим је жалбу одбио, као неосновану.

Оцењујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије налази да је истим повређен закон на штету тужиоца. Ово стога, што су и првостепено, а и оспорено решење донета супротно одредбама члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97), јер образложења наведених решења не садрже правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање (за које тужени орган не наводи тачно одређене доказе из којих утврђују чињенице) упућују на одлуку из диспозитива решења, као ни прописе који упућују на надлежност првостепеног органа да одлучује о управној ствари која је предмет захтева. У недостатку захтева ГК "ББ", по коме је првостепени орган поступао у овој управној ствари, као и у одсуству жалбе, по којој је решавао тужени орган оспореним решењем, Врховни суд Србије не може са сигурношћу да испита правилност утврђеног чињеничног стања, које се тужбом оспорава, као ни правилност примене материјалног права. Другостепени орган у оспореном решењу не цени наводе жалбе, цитиране у образложењу оспореног решења, због чега је оспорено решење захваћено битном повредом одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

Из изнетих разлога не може да се прихвати став туженог органа да је правилно поступио првостепени орган доносећи ожалбено решење, па је у поновном поступку потребно отклонити повреду правила поступка на које је указано, навести правне прописе и разлоге који упућују на одлуку из диспозитива оспореног решења, дати детаљне оцене жалбених навода тужиоца, а посебно навести прописе које упућују на надлежност органа за поступање у овој управној ствари, а затим, правилном применом материјалног прописа, донети правилно и на закону засновано решење.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, применом одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 8.2.2006. године, У.бр. 3942/04

Записничар Председник већа-судија

Весна Мраковић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж